

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. V. Avellitur à Discipulis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

lum, spoliatus es omnibus præsiidiis ad regnum
 cæli, virtutibus, meritis, suffragiis Ecclesiæ, com-
 munionem Sanctorum, tutela Angelorum, prote-
 ctione DEI. Peccasti, ergo jam accidit tibi tan-
 tum mali, ut licet omnes, quotquot unquam fue-
 runt, vel erunt tyranni, omnia, quæ ingeniosa in
 pœnas crudelitas posset excogitare tormenta, tibi
 infligerent: licet omnes omnium sæculorum
 homines in tuam perniciem conjurarent; licet
 apertis inferorum repagulis omnes egrederentur
 dæmones, ut te conjunctis viribus invaderent, di-
 scerperent, dilaniarent: licet tu unus deberes in
 corpore, & anima sustinere omnes eorum, qui
 tartari addicti sunt pœnis, cruciatus: omnia hæc
 mala jam recensita, & innumera alia, quæ fingi
 possent, non sunt comparanda cum malo illo
 quod tibi accidit, dū vel unicum mortale commi-
 sisti delictum: audes dicere, Peccavi, quid mihi ac-
 cidit tristes? Peccasti? ergo festina, curre ad illos qui
 habent potestatem remittendi peccata. Peccasti?
Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi. Peccasti? ec-
 ce illum qui venit vocare peccatores. O Domine,
 propter animam meam tristis est anima tua. Ego
 illius tristitiæ auctor, quia legis tuæ prævaricator:
 ego igitur servus peccati, reus mortis, filius iræ,
 hæres gehennæ, opprobrium terræ, odium cœli,
 plenus amaritudine, perfusus lachrymis, suspi-
 rans corde, percutio pectus meum ejulans, *Tristis
 est anima mea usque ad mortem, quia anima mea ap-
 propinquavit usque ad portas mortis.*

§. V.

Avellitur à Discipulis.

ET ipse avulsus est ab eis, quantum jaëctus est lapidis.
 Luc. 22. 41. Ecce hic novam novi doloris ma-
 teriam.

B 4

teriam.

10.1. 29.

Matth. 9

13.

Amor
Christi
in Apo-
stolos.

Io. 15. 9.

Matt. 17.

5.

Ioan. 16.

reriam. Ipse avulsus est ab eis, quis? à quibus? ipse, ab eis. Christus ab Apostolis. Nemo facile verbis exprimet, tum Christi, tum Apostolorum in hac avulsione dolorem, nisi mente assequatur, mutuum inter eos amorem. Nunquam sic pater primogenitum, mater unigenitum filium, sponsus sponsam, frater sororem, amicus amicorum primum: nunquam sic Jacob Josephum, Joseph Benjaminum, mater suum Tobiam, Jonathas Davidem dilexit, sicut Christus diligebat Apostolos. Sed hanc dilectionem vox ipsa Dilecti nervosius explicabit. *Sicut dilexit me Pater, & ego dilexi vos.* Plusne Pater aliquem diligit, vel potest diligere quam filium? *Hic est, inquit, filius meus dilectus.* Plusne potest Pater sibi in aliquo complacere, quam in filio? *in quo mihi bene complacui.* Tamen, *sicut dilexit me Pater, & ego dilexi vos.* Sed & vicissim discipuli diligebant Christum. *Ipse enim Pater amat vos, quia vos me amastis.* Quantam ergo violentiam avulsus est ab eis! sicut enim annosa quercus, quæ altissimas in terris egit radices, à terra, cui inhæret, & cui quasi unita est, non avellitur sine vi magna, & radicum contusione, ac fibrarum confractio-
ne: sic Christi, ac discipulorum, cum non esset nisi cor unum, & anima una, non potuit sine summo dolore ac violentia hæc fuisse avulsio. Solent Medici, ac Philosophi definire, *Dolorem divisionem continui*: nihil porro tam continuum, & unum, quam amici, quorum anima dicitur magis esse ubi amat, quam ubi animat. O quantus ergo in hac avulsione utrimque mæror! Christus deserturus Apostolos, tacito alloquebatur aspectu, quia dolor intercluserat vocem: discipuli, solis respondebant lachrymis, quia stupor eripuerat mentem. Abibat post mutuos amplexus pedetentim Christus:

stus:

stus : vix passibus aliquot fuerat progressus, cum ad dilectos sua lumina torfit. Jam propè fugiebat optatissimum illorum conspectum, iterum respexit. Resonat mons totus mutuis suspiriis: plangunt discipuli, plangentibus assonat Echo. Tandem aberat jam tantum, *quantum jactus est lapidis*. Hic amor, & dolor, cum uterque esset summus, fixis illic quasi Herculeis columnis, Non ultra, eum fistebar. Interim, *ipse avulsus est ab eis*. Pastor ab ovibus, dux à militibus, patronus à clientibus, magister à discipulis, Pater à filiis, Christus ab Apostolis. Miseræ oviculæ, quid agetis, si veniat lupus rapax? quæretis pastorem? *avulsus est*. Heu imbelles milites, quo fugietis, si hostes apprehendant arma, & scutum, & vos adoriantur? fugietis ad Ducem? *avulsus est*. Heu afflictissimi pupilli! ecce *adsiterunt reges terræ, & principes convenerunt in unum adversus vos: tradent vos in conciliis, & Synagogis suis flagellabunt vos, & ad prasides, & ad reges ducemini; & quo mileri fugietis? ad magistrum? ad Patrem? ad Jesum? avulsus est*. Sed nolite timere vos. Non procul est ab unoquoque vestrum; tantum abest, *quantum jactus est lapidis*. Si periculum vos terret, clamate, exaudiet. Si bellum imminet, quærite eum, invenietis: tantum abest, *quantum jactus est lapidis*. Longius à peccatoribus abest Deus: non *quantum est jactus lapidis; sed sicut exaltantur cæli à terra, sic exaltata sunt via mee à viis vestris*. Chaos magnum firmatum est inter Deum, & peccatorem; nam longè à peccatoribus salus: ergo longissimè à peccatoribus Jesus, hoc est Salvator. Pulli si longè recedant à matre, advolat milvus, & devorat. Sol si longè recedat à terra, tota obscuratur tenebris. Ita qui se elongant à te, peribunt. Prodigus elongavit se à Patre, & peregre pro-

Ps. 2. 2.

Matt.

10. 18.

Isa. 55. 9

Luc. 16.

Ps. 118.

115.

Peccator longe est à Deo.

- Psal.* 12. *fectus est in regionem longinquam, & ecce à Patre avullus, cœpit egere, & cupiebat implere ventrem suum*
- Luc.* 15. *de siliquis, quas porci manducabant, & nemo illi dabat.*
16. *Ecce, quæ calamitas, dum filius avellitur à Patre, dum elongatur à domo patris. Appositè de prodigo D. Ambrosius: Nil mirum si cœpit egere, quia qui recedit à fonte, sitit: qui recedit à thesauro eget: qui recedit à sapientia, hebetatur; qui recedit à virtute, dissolvitur. Vere infelix egestas, cui & panis defuit, & porcorum cibus nil profuit. Si ita est, profectò non expedit avelli à te. ô Christe, nequidem quantum jactus est lapidis. Terret enim me vox illa tua fulminatrix, quam Osee ore edidisti minitans: *Vae eu, cum recessero ab eis. Meritò vae, quia sicut recedente anima, moritur corpus; sic recedente tua gratia moritur anima. Quod ne fiat, supplex te rogo cum Propheta: Domine ne discedas à me. Est tibi nomen Emanuel, id est, nobiscum Deus. Ergo mane nobiscum ô Sol! quoniam si tu discedas, ad vesperascit; mane nobiscum ô Fons, quia sine te sitimus; mane nobiscum ô vita, quia sine te morimur; mane nobiscum ô salus, quia sine te perimus. Nolite desperare ô peccatores, quasi is, qui venit vocare peccatores, procul sit, ut non possit vos audire. Non est avullus ab iis, qui habent cor lapideum, nequidem quantum est jactus lapidis. Audite Apostolum, Non longe est ab unoquoque nostrum. Emitte duntaxat è corde dolenti tacitum suspirium, audiet; quia non longe est, Stillet ex uno oculorum lachrymula, videbit, quia non longe est. Extende ad illum manû tuam, apprehendet, quia non longe est. Tange fimbriam vestimenti ejus, sentiet, quia non longe est. Accurre cum Prodigo ad Patrem, occurret, quia non longe est ab unoquoque nostrum. Ecce homo, ecce Deus, ecce Deus homo, clamat ad justos, clamat**

ad peccatores. Clamat ad justos, *Venite: ad peccatores, Redite: ad illos, Venite ad me omnes qui laboratus: ad hos, Redite pravaricatores ad cor.* Redite per viam arctam & angustam, qui recessistis per viam latam & spatiosam. Redite per pœnitentiam, qui recessistis per malitiam. Redite per pudicitiam, qui recessistis per luxuriam. Redite per temperantiam, qui recessistis per ebrietatem. Redite pravaricatores, ut ex ore Judicis aliquando audiatis illud, *Venite Benedicti,*

Matt. II.
28.
Isa. 48, 8

Matt. 26

§. VI.

Christi ad Patrem Oratio.

Progressus pusillum, procidit in faciem suam, super terram. Filius DEI, jam vix filius hominis, in cœtus usque ad tædium, pavidus usque ad tremorem, tristis usque ad mortem, tot altercantibus inter se affectibus obrutus, cum nusquam videret in terris quo fugeret, asylum; nullum speraret ab hominibus, quo respiraret, præsidium: cum nullum perciperet à discipulis, quo recrearetur, solatium: secum, ut prodigus ille dicebat: *Surgam, & ibo ad Patrem. Positis ergo genibus, & procidens in faciem suam super terram orabat.* Ecce hic omnipotens DEI filius totius mundi in maligno positi molem sustinens, gravissimo peccatorum omnium pondere oppressus, quasi sub onere immenso fatiscens, submississimâ reverentiâ inclinat corpus, inflectit humeros, incurvat genua, & (*obstupescite cœli super hoc*) qui in principio creavit cœlum & terram, procidit in faciem suam super terram. O superbe qui erecto collo, elatis superciliis, pingui cervice, summis per terram plantis, ventosissimo fastu, ambulas per vias Babylonias, vide hic Altitudinē depressam, Majestatem in solum pro-

Matt.
26. 39.

LUC. 15.

Ier. 2. 12

Gen. 1. 1,